

Dragi ascultători continuăm incursiunea noastră în cadrul secțiunii profeților mici și vom face astăzi cunoștință cu un nou profet. Este vorba despre Țefania și trebuie să spun aici că el se prezintă mai bine decât oricare altul dintre profeții mici.

Ne aducem aminte că Habacuc a păstrat tăcerea cu privire la sine – nu știm nimic cu privire la persoana sa – însă Țefania se plasează la polul opus și ne spune mai multe decât ne-am aștepta. El ne prezintă strămoșii până la stră-stră-bunicul său, Ezechia, rege în Iuda. Cu alte cuvinte, Țefania era din familie regală.

În ce privește perioada scrierii Țefania localizează scrierea sa la fel de clar cum se identifică pe sine. Iată ce citim în primul verset al cărții:

Țefania 1:1 „pe vremea lui Iosia, fiul lui Amon, împăratul lui Iuda”.

Erau vremuri negre pentru națiune. În conformitate cu aranjarea Scripturii evreiești, Țefania a fost ultimul dintre profeți, înainte de plecarea în captivitate. A fost contemporan cu Ieremia și, posibil, cu Mica, deși mă îndoiesc de acest lucru. Lui îi este atribuit cântecul de lebadă al regatului davidic și tot el a fost răspunzător, se pare, de trezirea spirituală din vremea lui Iosia.

Scurta scriere a lui Țefania nu va lua niciodată locul lui Ioan 3:16, a evangheliei lui Ioan și nici nu va deveni ce mai populară carte a Bibliei. Conținutul acestei cărți nu a fost familiar pentru mulți și mă îndoiesc că această carte se citește prea mult. Îndrăznesc să spun că puțini au fost cei care au predicat din această carte.

În legătură cu acest lucru, McGee, autorul comentariilor folosite de noi, povestește: „Într-o duminică dimineață, cu mai mulți ani în urmă, îmi propusesem să predic din această carte și am întrebat câți dintre cei adunați citiseră vreodată Țefania. Dintre cei 2500-3000 câți erau prezenți doar 2 mâini s-au ridicat. O astfel de neglijare nu se datorează mediocrității sau inferiorității acestei cărți.” (Am încheiat citatul)

Dacă i s-ar cunoaște tema, cred că ar fi foarte mult apreciată pentru că tema ei este similară cu tema evangheliei după Ioan. Ioan este denumit apostolul dragostei și, pe măsură ce vom studia această carte, vom descoperi că Țefania este profetul dragostei. Poate că vi se pare greu de crezut dar, dați-mi voie să vă dau un singur verset care să susțină punctul meu de vedere. Cunoașteți versetul Ioan 3:16 dar despre Țefania 3:17 ce știți?

„Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine”. Este minunat acest verset, nu-i așa? Cu toate acestea, Țefania este deosebit de loan pentru că acest verset este doar o insuliță pe o mare extrem de agitată. Cea mai mare parte a cărții este dură și aspră; pare a fi furia în plină acțiune. Capitolul 3 debutează astfel:

Țefania 3:1 „Vai de cetatea îndărătnică și spurcată, vai de cetatea plină de asuprire!”

Este multă judecată în această carte! Vă întrebați poate, cum de este dragostea tema acestei scrieri? A găsi dovezi că dragostea este tema acestei mici scrieri este ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Vă voi spune, pentru am susține convingerea, o istorioară plină de mister. Vi se poate părea ciudat ca studiul cărții Țefania să înceapă astfel dar, credeți-mă ne va fi de mare ajutor la înțelegerea acestei scrieri. Iată povestea:

Partea cea neagră a dragostei

Era noaptea târziu, într-o suburbie a unuia dintre marile noastre orașe. Un copil nu avea astâmpăr în pat. Un bărbat, cu un aspect foarte dur și aspru, s-a strecurat ușor în cameră și s-a apropiat de patul copilului. În momentul în care fetița l-a văzut, s-a îngrozit și a început să țipe. Mama ei a venit repede în cameră să vadă ce se petrece. Copilul care tremura tot și-a luat mama în brațe.

Bărbatul s-a retras către telefon, a sunat pe cineva, un complice, și au făcut împreună niște aranjamente. Foarte repede, bărbatul intră din nou în cameră, îl smulge pe copil din brațele mamei sale și se grăbește spre o mașină care îl aștepta. Copilul țipă îngrozit și se zbate. Omul conduce nebunește în josul străzii și se oprește până la urmă în fața unei clădiri mari, sinistre și întunecate. Este liniște și doar în dreptul unei ferestre pâlpâie o lumină.

Copilul a fost repede băgat în clădire și dus în încăperea luminată. Acolo este predat celui cu care avusese convorbirea telefonică. Acesta dă mai târziu copilul unei femei care îl duce într-o altă încăpere. Omul care l-a adus este lăsat afară. În interiorul camerei, complicele scoate un cuțit foarte ascuțit și îl taie pe copil pe burtă. Fetița zace întinsă, de parcă ar fi moartă.

Reacția pe care o aveți probabil în acest punct al povestirii este. „Sper din toată inima ca poliția să-l prindă pe criminalul acesta care a răpit-o pe fată și a ucis-o”.

Cu toate acestea, eu nu v-am descris acțiunile unui dezaxat și nici nu v-am povestit o filă din viața pușcăriașului din celula 2455, supranumit Gigi Șiș (șiș – cuțit, în argou). Nici nu v-am relatat o crimă înfăptuită de un psihopat criminal. Dimpotrivă, v-am relatat un act de dragoste. De fapt, nici nu cred că există o demonstrație mai frumoasă de dragoste decât ceea ce tocmai v-am povestit. Sunt sigur că sunteți nedumeriți de ceea ce vă spun. Dați-mi voie să vă mai dau câteva detalii și atunci mă veți înțelege.

Fetița s-a trezit noaptea cu puternice dureri abdominale. O mai duruse și înainte stomacul, foarte tare iar doctorul le spusese părinților să îi urmărească cu atenție stările. Tatăl ei a fost cel care a intrat în camera ei, noaptea aceea. Când a văzut cum suferă copila lui, s-a dus la telefon, l-a sunat pe doctorul de familie și a aranjat o întâlnire cu el la spital. Apoi a dus fetița la spital și a dat-o în primire familiei doctorului care a dus-o în sala de operații unde a suferit de urgență o intervenție chirurgicală.

Dincolo de orice ni s-ar părea nouă, fiecare mișcare a tatălui a fost plină de dragoste, grijă și decizii înțelepte. Eu v-am descris partea întunecată a dragostei – pentru că fost vorba de dragoste, fără urmă de îndoială. Tatăl își iubea copilul la fel de mult în acea noapte când a dus-o la spital cât a dovedit că o iubea la câteva zile după aceea când i-a adus bomboane și flori. A demonstrat o afecțiune puternică și într-un caz și în celălalt.

Dragul meu, dragostea plasează siguranța veșnică și binele permanent al persoanei iubite dincolo de binele și confortul personal, de plăcerea proprie, aici pe pământ. Dragostea caută să slujească dorințelor celui iubit. Despre acest lucru este vorba în cartea Țefania – despre partea întunecată, neagră a dragostei.

În națiunea noastră am trecut prin perioade când dragostea lui Dumnezeu a fost exagerată și disproporționat prezentată în raport cu celelalte atribute ale divinității. A fost prezentată în așa fel încât dragostea lui Dumnezeu părea a fi mai degrabă o slăbiciune decât un punct forte al lui Dumnezeu. Ni s-a prezentat doar partea luminoasă, pozitivă, strălucitoare a lucrurilor fără să se menționeze nimic despre partea mai întunecoasă și mai neagră a ei. Este prezentată o „dragoste” a lui Dumnezeu care se aseamănă mai degrabă cu sentimente dulci ale bunicilor pentru nepoții lor decât cu preocuparea activă și consistentă pe care o are un părinte pentru copilul lui.

A fost o perioadă în care cei mai mulți predicatori aveau ca temă a mesajelor lor dragostea lui Dumnezeu. Ei spuneau, mereu și mereu, folosind din plin clișee de exprimare și adjective obosite oricui avea dorință să-i asculte: „Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este dragoste”.

Până la urmă această afirmație, care este adevărată, dealtfel, s-a demonetizat. În același timp însă, au fost prea puțini cei care au spus câte ceva și despre partea mai întunecoasă a dragostei. În felul acesta a fost propovăduită o dragoste dulceagă, transformată în sentimentalism și sărăcită de adevărata ei semnificație – preocuparea față de obiectul ei.

În ciuda acestor lucruri, aș vrea să observați că există o latura neagră, întunecată a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. El se raportează la noi în funcție de nevoile noastre. Marele Doctor îl va pune pe copilul lui, la nevoie, și pe masa de operație. Va folosi bisturiul chirurgului atunci când El vede o tumoră, o malformație, ceva care nu merge cum ar trebuie în trupul copilului lui. El nu ezită să se poarte dur cu noi. Trebuie să învățăm cât mai repede acest adevăr: El ne iubește la fel de mult atunci când ne așează pe masa de operații ca și atunci când ne trimite flori și bomboane și ne mângâie cu razele soarelui.

Uneori Marele Doctor ne va opera fără să ne dea un sedativ prea puternic. Dar, întotdeauna poți fi sigur de un lucru. Atunci când El procedează așa, va turna asupra ta și balsamul vindecător. Atunci când El vede că este mai bine pentru tine să treci prin valea suferințelor, El va îngădui acest lucru spre binele tău veșnic și nu va ezita să procedeze așa.

Dragul meu, El ne iubește cel mai mult atunci când îngăduie să fim operați. Vă aduceți aminte de cuvintele din epistola către evrei? „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.” **Evrei 12:6**

Cu alte cuvinte, El ne antrenează, ne disciplinează.

Să ne aducem aminte cum S-a prezentat Domnul Isus în fața ucenicilor Săi, în camera de sus:

„Eu Sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă”. **Ioan 15:1,2**

Trebuie să ne aducem aminte că Tatăl se implică în viața noastră, a mea și a ta, și, ceea ce este dureros, El scoate la iveală ceea ce nu aduce roade bune. Dar așa cum spunea un puritan cu ceva vreme în urmă „agricultorul nu este niciodată mai aproape de ramură ca atunci când o curăță și o taie”.

Spurgeon a fost acela care a observat o giruetă la ferma unui țăran. Era o giruetă cu totul neobișnuită pentru că pe ea avea inscripționate cuvintele:

„Dumnezeule este dragoste”. Spurgeon l-a întrebat pe cel om: „Vreți să spuneți prin aceasta că dragostea lui Dumnezeu este la fel de schimbătoare precum este vântul?”. Fermierul a dat din cap: „Nu”, a răspuns el, „nu am vrut să spun că dragostea lui Dumnezeu este așa de schimbătoare precum vântul; am vrut să spun că indiferent de direcția în care suflă vântul, Dumnezeu este dragoste”.

Poate că astăzi El suflă spre tine un vânticel plăcut de primăvară, pentru că El te iubește. Dar mâine, poate El va găsi cu cale să sufle crivățul și vântul aspru de nord; și, dacă o va face, El nu va înceta să te iubească.

Dragul meu ascultător, dacă ești un copil al lui Dumnezeu și treci printr-o perioadă de suferință, să fii sigur și să nu uiți vreo clipă că Dumnezeu te iubește. Indiferent de felul în care îți poate părea ție situația prin care treci, El te iubește și lucrul acesta nu poate fi schimbat sau influențat în vreun fel.

Lumina și binele sunt mereu asociate cu dragostea de orice fel deși, aceste două caracteristici nu surprind decât un aspect al acesteia. Dragostea se manifestă spre binele celui iubit. Acesta este motivul pentru care este așa de greu să asociem dragostea cu mânia și judecata lui Dumnezeu. O natură a sa este exprimată prin dragoste iar cealaltă prin mânie și judecată. Aceste două naturi îi fac pe unii să considere că ar fi vorba despre doi dumnezei și nu unul singur. Cartea Țefania este plină de mânia și judecata lui Dumnezeu (Țefania 1:15, 3:8) dar, este prezentă și dragostea Sa (Țefania 3:17).

Aș vrea să folosesc pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine acest aspect, povestirea pe care McGee o are în legătură cu acest subiect: (citez) „De Ziua Mamei, pe când eram încă pastor al unei biserici din Los Angeles, am privit în sala bisericii și am văzut că erau prezente multe femei, cele mai multe dintre ele foarte elegant îmbrăcate. Am observat și o mamă care nu părea la fel de veselă ca celelalte. Pe fața ei se citea tristețea. Era elegant îmbrăcată și știam că hainele pe care le purta veneau din Est, de la fiul ei care era un cunoscut om de afaceri și politician, care nu era însă creștin. De fiecare dată a refuzat să asculte ce avea mama lui de spus despre Domnul Isus Hristos. Ea se roagă în mod constant pentru el și îi roagă și pe apropiați s-o facă. Îmi amintesc că într-o duminică dimineață a venit la mine cu lacrimi în ochi și pe obraji spunându-mi: „O, Dr. McGee, mă rog ca Dumnezeu să-l mântuiască pe fiul meu. Mă rog să-l mântuiască, chiar dacă asta înseamnă să-l pună pe un pat de spital”. Apoi, cu vocea schimbată a adăugat: „mă rog să-l mântuiască chiar dacă asta înseamnă să-l omoare. Mă rog ca El să-i deschidă ochii chiar până nu va fi prea târziu”.

Să presupunem că un ofițer de poliție ar fi ascultat dialogul nostru. Ar fi arestat-o pentru această afirmație? Nu. N-ar fi putut s-o facă. Ceea ce a spus această femeie nu a fost o amenințare ci, o declarație de dragoste. Pentru că își iubea fiul, ea era gata să îi accepte moartea dacă acesta ar fi fost prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească dacă dorea să îl vadă într-o zi în Împărăția Cerurilor.” (Am încheiat citatul)

Dragi ascultători, cred că este deja clar: Scurta profeție din cartea Țefania ne prezintă aspectul mai negru al dragostei lui Dumnezeu. El este un Dumnezeu al dragostei dar, în același timp, este și un Dumnezeu al judecății. Țefania începe cu judecată și, nicăieri, nu vei găsi cuvinte mai aspre de judecată ca în această carte.

Pe de altă parte doresc să atragă atenția asupra a doi termeni care se evidențiază în această scriere:

1. „Ziua Domnului” – expresie care apare de șapte ori în această scurtă profeție. Obadia și Ioel, primii dintre profeții care au notat profețiile lor, au fost și primii care au folosit această expresie. Toți profeții se referă la ea; acum, Țefania, ultimul dintre profeții care au consemnat mesajul primit de la Dumnezeu, înainte de perioada captivității, ne-o aduce din nou în atenție. El folosește acest termen mai mult decât oricare altul dintre profeți. Expresia în sine apare de șapte ori dar se fac numeroase referiri la ea. Ziua Domnului este legată de Marele Necaz care precede instaurarea Împărăției de 1000 de ani și care, de altfel, o și include. Perioada Marelui Necaz se sfârșește o dată cu cea de-a doua venire a Domnului Isus aici, pe Pământ, cu scopul instaurării Împărăției, toate acestea făcând parte din Ziua Domnului. Accentul pus în cartea Țefania cade asupra judecății. Ioel își începe și el profeția cu o descriere a unei invazii de lăcuste pe care el o aseamănă cu Ziua Domnului care ține încă de viitor. Ioel spune că Ziua Domnului este întuneric și, nicidecum lumină. Pe fundalul păcătoșeniei negre a omului Dumnezeu scrie, în scrisori ale luminii, minunata Vestă Bună care ne este adresată, mie și ție.
2. „gelozia” este un alt termen care apare de două ori în această carte. Gelozia pe care o resimte Dumnezeu se deosebește de gelozia omenească. Gelozia ne determină pe noi, oamenii, să facem răul. Dumnezeu este gelos pe cei care sunt ai Lui. Este gelos pe întreaga omenire. El ne-a creat și a plătit pentru răscumpărarea noastră. Dorința Lui este ca nici unul dintre noi să nu piară; El ne dorește salvați – este gelos pe lumea întreagă. Dar atunci când oamenii nu se întorc spre El, El îi va judeca. Cartea Țefania clarifică un lucru:

Dumnezeu este glorificat atât în judecata cât și în mântuirea oamenilor. Foarte mulți oameni nu pot pricepe cum se poate așa ceva. În capitolele 38 și 39 din Ezechiel citim despre vremurile viitoare când Dumnezeu va judeca Rusia. Citim acolo:

Ezechiel 38: 16 „Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog!”

Cu alte cuvinte, Dumnezeu spune: „intenționez să judec nația aceasta fără Dumnezeu și când o voi face, voi fi glorificat”. Este o afirmație deosebit de importantă și, pentru destul de mulți, este mai greu de înțeles și chiar acceptat. În același timp, sper să reușim să ne dăm seama de faptul că gândurile noastre nu sunt ca ale Lui, că drumurile noastre, adesea nu sunt și ale Lui.

Schița generală:

- I. Judecata ludei și a Ierusalimului, capitolul 1
- II. Judecata Pământului și a tuturor națiunilor, 2:1-3:8
- III. Toate judecățile vor fi înlăturate; Împărăția instaurată, 3:9-20

Acestea fiind spuse nu ne rămâne decât să lecturăm cartea și să ne însușim mesajul ei, dar aceasta se va întâmpla începând cu următoarea noastră întâlnire!

Rămâneți cu har și pace!

